

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A. F.**, zastúpeného JUDr. R. G., proti žalovanému **F. L.**, o **zaplatenie 440 000,- Kč s príslušenstvom**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 7 C 137/2003, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. októbra 2008, sp. zn. 5 Co 172/2008 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 28. októbra 2008, sp. zn. 5 Co 172/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom zo 6. júna 2008, č.k. 7 C 137/2003-128 v spojitosti s uznesením č.k. 7 C 137/2003-164 z 21. apríla 2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 440 000,- Kč so 17,6%-ným úrokom z omeškania zo sumy 440 000,- Kč od 1. januára 2001 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 50 562,- Sk a zaplatiť ich JUDr. S. Z. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Okresnému súde Trenčín trovy konania štátu vo výške 19 876,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu uznesením z 28. októbra 2008, sp. zn. 5 Co 172/2008 jeho opravný prostriedok ako oneskorene podaný podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. odmietol. Z obsahu spisu mal za preukázané, že rozsudok súdu prvého stupňa bol doručovaný žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu JUDr. M. F. 8. júla 2008, opakovane 9. júla 2008, ktorým dňom bol aj uložený na pošte. Tretím dňom doručenia bol 14. júl 2008 (keďže posledný, tretí deň lehoty pripadol na sobotu 12. júla 2008) a posledným

dňom pätnásťdňovej zákonnej lehoty na podanie odvolania bol 29. júl 2008. Žalobca podal odvolanie osobne na súde až 6. augusta 2008, preto ho podal oneskorene, po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Jeho prípustnosť vyvodzoval z toho, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že včas podané odvolanie odmietol. Uviedol, že odvolací súd postupoval nesprávne a účelovo pri posudzovaní a počítaní lehoty na podanie odvolania. Mal za to, že si zásielku prostredníctvom zástupcu riadne prevzal a v stanovenej lehote podal odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa ako oneskorene podané.

So zreteľom na obsah dovolania, a osobitne na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie splnenia podmienok prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p.

Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. pritom nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie inak nie je procesne prípustné. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle predmetného ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, pretože odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Právna úprava doručovania v občianskom súdnom konaní plní veľmi významnú funkciu. Súd totiž môže konať a rozhodovať len vtedy, ak má riadne preukázané, že účastníci dostali všetky písomnosti, prijatie a znalosť ktorých je predpokladom ďalšieho postupu v konaní, použitia opravného prostriedku, prostriedkov procesnej obrany a ochrany a ďalších úkonov, ktoré je prípustné urobiť len v zákonom alebo súdom ustanovenej lehote. Obzvlášť doručovanie súdnych rozhodnutí vo veci samej je nevyhnutným predpokladom právoplatného skončenia veci, prípadne i vykonateľnosti súdneho rozhodnutia (ak je rozhodnutie vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť). Doručovanie ovplyvňuje skúmanie procesných podmienok základného konania, odvolacieho konania, ako aj konania o mimoriadnych opravných prostriedkoch. Právna úprava doručovania preto plne rešpektuje záujmy účastníkov konania a nevyhnutnosť ich úplného a účinného informovania prostredníctvom tohto procesnoprávneho úkonu. Ak nebola písomnosť doručená správne, podľa predpisov upravujúcich tento úkon, má to priamo za následok vadnosť, nezákonnosť doručenia, s ktorou vadou sú spojené závažné procesnoprávne účinky; ak došlo k vadnému doručeniu rozhodnutia alebo ho súd vôbec opomenul doručiť, nemôže rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť.

Podľa § 47 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení; ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí; ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Pre vznik fikcie doručenia zakotvenej v citovanom ustanovení ("... považuje sa posledný deň lehoty za deň doručenia ...") je predpísané súčasné splnenie nasledovných podmienok : a/ možnosť náhradného doručenia nie je zákonom vylúčená (vid' napr. § 114 ods. 4 O.s.p.), b/ adresát písomnosti nebol pri doručovaní zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržoval, c/ doručovateľ nezastihnutého adresáta vhodným spôsobom upovedomil, kedy príde písomnosť doručiť znova (s uvedením dňa a hodiny), d/ druhý pokus o doručenie zostal taktiež bezvýsledný, e/ adresát písomnosti bol vhodným spôsobom upovedomený o uložení písomnosti na pošte alebo orgáne obce, f/ adresát si zásielku do 3 dní od upovedomenia nevyzdvihol.

Miesto, deň a spôsob doručenia zásielky sa preukazuje doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručení, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 47 ods. 2 O.s.p., osvedčuje pravdivosť toho, čo je v nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Doručenka vrátená súdu osvedčuje súdu vykonanie doručenia a čas doručenia, kým nie je preukázaný opak (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júla 1992 sp. zn. 1 Cdo 37/92). Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na doručenke uvedené. Pokiaľ doručenka neobsahuje údaj, že sa adresát v mieste doručenia zdržoval, nie je osvedčené, či táto podmienka náhradného doručenia je splnená. V takomto prípade je povinnosťou súdu vykonať šetrenie na zistenie jej splnenia, pričom nie je povinnosťou účastníka, ktorému bolo doručované poštou, navrhnúť dôkazy na preukázanie svojho prípadného tvrdenia, že sa v čase doručovania v mieste doručenia nezdržoval z dôvodu, že účastník konania nemá povinnosť preukazovať opak toho, čo nie je osvedčené. Preto záver súdu o účinnom náhradnom doručení bude možný len vtedy, ak bude zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržoval.

Zákonná konštrukcia umožňujúca náhradné doručenie vychádza z toho, že adresát sa v čase doručenia (v určitý konkrétny deň) fakticky zdržiava v mieste doručenia a má z tohto dôvodu možnosť si doručovanú zásielku bezprostredne po náhradnom doručení prevziať alebo vyzdvihnúť. Gramatický výklad slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ nemôže byť iný len ten, že zákon vyžaduje a predpokladá, že adresát sa v dobe doručovania v mieste doručenia skutočne zdržuje a že len nebol zastihnutý tam, kde má doručovateľ písomnosť doručiť. Zdržovanie sa v mieste doručenia v podstate teda znamená, že sa adresát každodenne vracia do svojho bytu, čo by bolo vylúčené, ak by bol v čase doručovania v nemocnici, na dovolenke, keby sa vracal do svojho bytu len na soboty a nedele, pretože sa inak zdržuje na inom mieste a pod. Obsah slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ je teda vecou konkrétneho prípadu.

Dovolací súd opakovane (24. marca 2009, č.l. 157) a (4. septembra 2009, č.l. 177) vrátil spis súdu prvého stupňa za účelom zistenia skutočností spojených s doručovaním prvostupňového rozhodnutia, a to so zameraním na zákonný postup upravený v ustanovení § 47 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a dospel k záveru, že konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu sú postihnuté vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Ako vyplynulo po doplnení dokazovania z oznámenia P.T. (č.l. 165 spisu) predmetná zásielka bola doručovaná právnomu zástupcovi žalobcu na adresu J. v T. 8. júla 2009 a opakovane 9. júla 2008 s tým, že adresát sa v tom čase na uvedenej adrese nezdržiaval. Po neúspešnom prvom pokuse o doručenie zásielky bola 8. júla zanechaná výzva o opakovanom doručení zásielky, ktorá bola vhodaná do poštovej schránky adresáta. Opakované doručenie malo byť uskutočnené 9. júla 2008 v čase od 8:00 hod. do 12:00 hod., avšak adresát nebol poštovým doručovateľom zastihnutý.

Svedkyňa A. P., poštová doručovateľka, vo svojej výpovedi (č.l. 198 spisu) opísala spôsob, akým obvykle postupovala pri doručovaní zásielok JUDr. M. F., avšak na skutočnosť, či sa JUDr. F. na adrese doručovania v dňoch 8. júla 2008 a 9. júla 2008 nezdržiaval, resp., že tam nebol zastihnutý, si spomenúť nevedela, keďže uplynula dlhá doba.

Právny zástupca žalobcu JUDr. M. F. vo svojej výpovedi (č.l. 174) uviedol, že 5. júla 2008 odišiel s manželkou na ich chatu na D., kde trávili dovolenku až do 20. júla 2008. Keďže sa nejednalo o dovolenku zabezpečovanú cestovnou kanceláriou, uviedol, že o tom nemá žiaden listinný dôkaz, ale že túto skutočnosť môže potvrdiť manželka.

Svedkyňa J. F., manželka právneho zástupcu žalobcu, pri svojom výsluchu (č.l.197) uviedla, že nakoľko išlo o letné obdobie, je možné, že boli s manželom na ich chate na D., kam chodievajú veľmi často. Fakt, či to bolo aj v období od 8. júla 2008 do 14. júla 2008, nevedela presne uviesť.

Vypočutá svedkyňa H. P., zamestnankyňa advokátskej kancelárie JUDr. M. F., ktorá bola splnomocnená na preberanie zásielok, uviedla (č.l. 201), že v čase doručovania rozsudku v dňoch 8. júla 2008 a 9. júla 2008 bola na rodinnej dovolenke v zahraničí, pravdepodobne v B.. Predložila o tom aj evidenciu dochádzky do zamestnania, ktorú si individuálne viedla (č.l. 202) a z ktorej vyplynulo, že v čase od 2. júla 2008 do 21. júla 2008 čerpala dovolenku. O tom, kde sa zdržiaval JUDr. F., nemala vedomosť.

Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte pre záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností. V prípade, ak všeobecný súd

nemá záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku preukázaný mimo rozumných pochybností, musí vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok v zákonnej lehote podaný bol (tak napr. III. ÚS 331/04, III. ÚS 249/08, IV. ÚS 379/08).

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že sa žalobca, ktorému bol doručovaný odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, zdržiaval v čase doručenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v mieste doručenia. Preto ak odvolací súd ako oneskorene podané odmietol odvolanie žalobcu, odňal mu svojím konaním a rozhodnutím právo, aby na základe jeho včas podaného odvolania bolo ním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmané odvolacím súdom (porovnaj R 23/1994).

Žalobca teda dôvodne vytýka, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu podľa § 237 písm.f/ O.s.p.

Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na to uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. septembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

